

Baner allerede i det forstkommende Finantsaar, saa at forlange dem særbdige et Aar for den Tid, der nu findes fastsat i Lovforslaget, det vil sige i Aaret 1870 istedetfor i 1871. Det, at udsætte at tage Beslutning om Anlægene indtil næste Rigsdagsamling, vilde altsaa nøiagtigt sige det Samme som med omtrent et Aar at udskyde den Tid, til hvilken disse nye Baner ellers vilde kunne være særbdige og i Brug. Jeg gjør særbdigt opmærksom herpaa, fordi Tanken om at udsætte til næste Rigsdagsamling at tage Beslutning om denne Sag meget hyppigt og meget stærkt er bleven gjort gjældende af Modstandere af Lovforslaget i Folkethinget, der iøvrigt have staaet paa samme Standpunkt som flere af Lovforslagets Modstandere i dette Thing, skjøndt jeg vel veed, at den samme Betragtning ikke med Bestemthed er kommen frem i dette Thing fra Lovforslagets Modstanderes Side.

Atter idag er der fra et æret Medlems Side med stor Etkræft blevet henviist til, at man under de nuværende usikre Forhold og paa en Tid, da Freden i Europa maatte betragtes som usikker, ikke burde bestemme sig til saa store og vidtgaaende Foretagender som dem, hvorom der her er Tale. Jeg skal nu ikke modsiges Rigtigheden af selve Udgangspunktet, men jeg turde dog henstille til de ærede Medlemmers Overveelse, om de egentligt selv have nogen grundet Forventning om, at en Forandring i saa Henseende vil finde Sted inden nogen rimelig Tidsfrist, og om ikke det, at henvise til, at man først skal tage Beslutning om saadanne Foretagender, naar den Gulbalder er kommen, da Europa har afvæbnet, og da man kan ansee en ny Fredsperiode som ikke alene begyndt, men ogsaa som sikker, er nøiagtigt det Samme som at sige: Vi vilde overhovedet ikke videre. Om man i 1861, da man tog Beslutning om de store Anlæg i Sjælland, var berettiget til at betragte Verdensfreden som sikker eller som saa meget sikkrere, end den er i dette Øieblik, er et Spørgsmaal, som jeg slet ikke skal indlade mig videre paa. Men jeg skal kun gjøre opmærksom paa, at Kjendsgjerningerne i ethvert Tilfælde ikke have stadfæstet en saadan Tillid til Freden, forsaavidt den overhovedet var tilstede, da

man i 1861 bestemte sig til at bygge Jernbanerne i Sjælland. Vi ere jo imidlertid, Gud være lovet, hvad disse Arbejder angaaer, komne meget godt ud over de vanskelige Forhold, som de europæiske Krige have skabt; naar man undtager en forholdsvis kort umiddelbar Standsning i Jernbanearbejderne i Sjælland, ere disse Arbejder — og det har dog været Arbejder af langt større Omfang end dem, hvorom der nu er Tale — skredne roligt og jævnt frem, uden i væsentlig Grad at være blevene paavirkede af Verdensfreden eller rettere af Verdenskrigen. Jeg forstaaer derfor heller ikke, hvorfor man nu marscherer op med disse Skrammebilleder. Jeg har allerede tidligere udtalt, og Finansministeren har udtalt omtrent det Samme, at dersom slike Begivenheder virkelig skulde indtræde, saa kunde man standse. Det vil være ærede Medlemmer bekjendt, at Contracten af 1861 netop indeholdt et saadant Vilkaar; den indeholdt det Vilkaar, at naar slike Begivenheder hendtes, skulde Regjeringen være berettiget til at standse Arbejderne, og noget lignende vil man, at sige hvis man vil være fornøstlig, selvfølgelig betinge sig, naar man slutter en ny Contract.

Det ærede 8de kongevalgte Medlem foreslår sig igaar bestemt, at han havde troet ved sine Udtalelser at kunne forandre Noget i min Anskuelse. Han gif endnu langt videre; han udtalte, at han ikke troede, at han ved sine Udtalelser væsentligt kunde have nogen Indflydelse paa de Medlemmer i Salen, der allerede havde en Overbeviisning i det foreliggende Spørgsmaal. Jeg troer nu rigtignok, at det ærede Medlem ved denne sin Ytring nebsatte Betydningen af sit eget Foredrag altsfor meget, og jeg troer, at, hvis det virkelig skulde forholde sig saaledes, som han antog, saa vilde han ret egentligt her komme til at tale paa samme Maade, som en berømt afdød Forfatter skrev: han skrev for en enkelt Læser. Jeg troer iøvrigt, at der ganske vist ikke er ret Mange her i denne Sal, uden at de allerede nu, eller da det ærede Medlem sidst udtalte sig, maae have haft en bestemt Overbeviisning om de foreliggende Spørgsmaal. Da det ærede Medlems Udtalelse imidlertid altsaa ubetinget ikke sigtede til at forandre Noget i mit Standpunkt, altsaa ret egentligt ikke var rettet til mig, saa